

ФІЛОСОФСЬКІ НАУКИ

DOI: <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2019-8-72-37>
УДК 327.5(477)

Авер'янова Н.М.¹, Воропаєва Т.С.²

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

СТРАТЕГІЯ «РОЗУМНОЇ СИЛИ» В КОНТЕКСТІ ПРИПИНЕННЯ ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ В УКРАЇНІ

Анотація. Стаття присвячена інтегративному аналізу збройного конфлікту на території України та специфіці міждержавних конфліктів у постколоніальному світі. Збройний конфлікт в Україні тісно пов'язаний з неоколоніальною політикою Кремля. Показано, що збройне протистояння на території України – це міждержавний збройний конфлікт неоколоніального типу. Автори розглядають стратегію «розумної сили» і особливості її застосування в сучасній Україні. «Розумна сила» трактується як здатність комбінувати ресурси «жорсткої» і «м'якої» сили з метою посилення позицій України на міжнародній арені. Обґрунтовано важливість стратегії «розумної сили» як основи для подолання збройного конфлікту на території України та реінтеграції окупованих територій. В оптимальному балансі «жорсткої» та «м'якої» сили полягає шлях до перемоги.

Ключові слова: конфлікт, збройний конфлікт, колоніальна політика, «розумна сила», Україна, Російська Федерація.

Averianova Nina, Voropayeva Tetiana
Taras Shevchenko National University of Kyiv

STRATEGY OF «SMART POWER» IN THE CONTEXT OVERCOMING THE ARMED CONFLICT IN UKRAINE

Summary. The article is devoted to an integrative analysis of the armed conflict in Ukraine. The authors of the article consider the peculiarities of the conflictization of interstate relations in the post-bipolar world. The problems of ensuring international and national security in the post-bipolar world in the context of the armed conflict in Ukraine are analyzed in the article. The armed conflict in Ukraine is closely linked to the neo-colonial policy of the Kremlin. It is known that the consequences of the colonial domination of the former empires are noticeable in the modern world. For the first time an armed confrontation on the territory of Ukraine is viewed as an inter-state armed conflict of neo-colonial type. It is shown that in the conditions of the Russian-Ukrainian armed confrontation the processes of conflictization of various spheres of public life of citizens of Ukraine are significantly activated. The authors consider the strategy of «smart power» and features of its application in modern Ukraine. «Smart power» is interpreted as the ability to combine the resources of «hard» and «soft» power in order to strengthen the position of Ukraine on the international scene. The importance of the strategy of «smart power» as a basis for overcoming the armed conflict on the territory of Ukraine and the reintegration of the occupied territories was substantiated. The optimal balance of «hard» and «soft» power is the path to victory. The end of the armed conflict, the cessation of the Russian aggression against Ukraine, includes not only military methods, but also humanitarian ones. It is necessary to formulate a set of measures (humanitarian, socio-economic and politico-military) aimed at preventing challenges, dangers and threats to the national interests of Ukraine. It is also necessary to maintain a balance of forces, values, resources, political, legal and socio-economic problems in society and the state. The «smart power» strategy will allow for an optimal domestic and foreign policy based on the national interests of Ukraine. Strengthening the defense capability of Ukraine and increasing the combat power of its armed forces must be combined with political, diplomatic and humanitarian efforts.

Keywords: conflict, armed conflict, colonial policy, «Smart power», Ukraine, Russian Federation.

Постановка проблеми. Сучасний глобалізований світ характеризується високим рівнем конфліктності, що становить складну проблему в міжнародних відносинах. На пострадянському просторі конфліктогенність міждержавних відносин періодично активізується, а кардинальні геополітичні, соціально-економічні, політико-правові й соціокультурні зміни, які відбуваються в суспільствах пострадянських країн, поглиблюють конфліктні ситуації у всіх сферах людського буття. Конфлікт (від латинського слова *conflictus* – зіткнення) розглядається як один з видів соціальної взаємодії, учасниками якої можуть бути окремі індивіди, людські угруповання, організації, установи, суспільства, країни,

держави тощо. Оскільки суспільні сфери, в яких відбуваються конфлікти, є різноплановими (економічна, соціальна, політична, військова, ідеологічна та ін.), то, відповідно, прояви конфліктів також відрізняються, як і методи та способи їхнього врегулювання. Та найбільш небезпечним є те, що як внутрішні (внутрішньодержавні), так і зовнішні (міждержавні) конфлікти послаблюють можливість будь-якої країни захищати свої національні інтереси на міжнародній арені. Адже такі конфлікти можуть використовуватись і зовнішніми, і внутрішніми гравцями як інструмент тиску на керівництво держави та прийняття нею невигідних для себе рішень. Таким чином, питання збройного конфлікту на терито-

¹ ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1088-2372>

² ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-8388-7169>

рії України є доволі актуальним, його конструктивне вирішення має величезне практичне значення як для нашої держави, так і для багатьох європейських країн.

Аналіз публікацій. З античної доби і до наших днів відомі мислителі й дослідники вивчали різні аспекти конфліктів, а також проблеми війни і миру (Геракліт, Геродот, Емпедокл, Епікур, Аристотель, Платон, Цицерон, Н. Мак'явеллі, Ф. Бекон, Г. Гегель, Г. Гроцій, Д. Дідро, І. Кант, Дж. Локк, Ш. Монтеск'є, Т. Мор, А. Рабле, Е. Роттердамський, Ж.-Ж. Руссо, Г. Спенсер та ін.). У працях зарубіжних і вітчизняних авторів конфлікт розглядається і як руйнівна сила, і як спосіб вирішення накопичених суперечностей у процесах взаємодії різних суб'єктів (як індивідуальних, так і колективних) [3].

Конфлікти привертають до себе увагу представників різноманітних галузей знання (філософії, соціології, конфліктології, психології, історії, політології, правознавства, військової науки, культурології, етнології, педагогіки тощо), зокрема, з метою розробки оптимальних способів їх вирішення на тих чи інших рівнях розгортання конфліктного протистояння різних сторін.

Метою статті є осмислення сутності збройного конфлікту, який вже шостий рік триває на території України, та визначення на цій основі шляхів припинення міждержавного збройного конфлікту в Україні.

Виклад основного матеріалу. Збройний конфлікт в Україні тісно пов'язаний з неоколоніальною політикою Кремля. Відомо, що наслідки колоніального панування колишніх імперій помітно проявляються і в сучасному світі, зокрема, через постійний неоколоніальний тиск колишніх імперських центрів на нові незалежні держави. Відомо, що упродовж кількох століть український народ відчував на собі багато деструктивних імперських і колоніальних впливів. Оскільки розпад колоніальної системи імперіалізму не приводить до негайної ліквідації колоніалізму та його наслідків, то у багатьох звільнених країнах, зокрема в Україні, представники колишнього імперського центру продовжують утримувати домінуючі суспільно-політичні та економічні позиції. Вони можуть використовувати будь-які засоби (економічний тиск, змови, підкуп, підривно діяльність, терористичні акти, неоколоніальні інформаційно-психологічні війни тощо) для того, щоб тримати під своїм впливом країни, що звільнилися, нівелювати (або й знищити) завойовану ними незалежність. У результаті колоніальної політики колишніх імперій Україна поступово перетворювалась на колонізовану периферію, а українська «колонізована людина» втрачала повноцінну суб'єктність, починала вважати себе неповноцінною, недоулогою, провінційною тощо. Українцям нав'язувались не тільки колоніальна ідеологія і ментальність, колоніальний політичний дискурс і колоніальні культурні практики, колоніальні нарративні стратегії і радянський «новояз», спрямовані на всебічну підтримку політичної й економічної влади імперського центру, але й комплекс неповноцінності, маргінальна ідентичність, а також прагнення наслідувати дії колонізатора, переймаючи його культурні звички, уявлення, судження, цінності та інститути.

Великою постколоніальною бідою України є знищення еліта, репресована наука, нівельована національна самосвідомість, комплекс меншовартості й пригнічена суб'єктність [6].

У наші дні Російська Федерація оцінює можливість та перспективи розвитку нашої держави далеко не оптимістичним чином: «пострадянський період історії України наочно демонструє, що для цієї країни, яка роздирається на частини внутрішніми протиріччями, виявилось дуже непросто знайти гідну великої європейської держави нішу в системі сучасних міжнародних відносин. Фактично ця задача не вирішена до сих пір, і це не дозволяє оцінити майбутні перспективи розвитку української державності як оптимістичні» [7, с. 41]. Однак очевидно, що курс України на європейську та євроатлантичну інтеграцію став потужним викликом для Російської Федерації, яка сприйняла європейський вектор розвитку України як значну загрозу для власних геополітичних планів.

Як відомо, збройний конфлікт почався у лютому 2014 р., коли військові російські формування вступили на територію України. З цього часу Росія наполегливо нав'язує західним політикам і експертам думку про те, що військові дії у Донецькій та Луганській областях – це виключно внутрішньо-український конфлікт, громадянська війна. Російська Федерація цілеспрямовано насаджує міф про протистояння та жорсткий конфлікт між українською владою («фашистами», «націоналістами») та частиною мешканців Донбасу, що нібито ідентифікують себе з Росією, а не з Українською державою. І хоча збройний конфлікт триває між бойовиками незаконно проголошених ДНР і ЛНР та українськими збройними силами, проте, зрозуміло, що Донбас – це «гаряча точка» російсько-українського міждержавного збройного конфлікту неоколоніального типу. На жаль, населення Донбасу і в радянський період, і у пострадянську добу перебувало під впливом антиукраїнської пропаганди Кремля, що і стало підґрунтям для можливої сецесії окремих районів цього регіону та створило прагнення у частини населення ввійти до складу Російської Федерації. Зниження соціальних стандартів, зростання бідності та безробіття, відсутність ефективних реформ в Україні, наполегливе підтримування російськими ідеологами міфів про триєдиність російської нації, про «старшого брата», про єдність російської православної церкви сприяють поширенню сепаратистських настроїв на цих територіях. Російська Федерація не шукає шляхів припинення збройного конфлікту на Донбасі, а навпаки – посилює його, адже для неї – це і спосіб боротьби проти Північноатлантичного альянсу на території України, і спосіб утримування нашої держави в геополітичному полі впливу Росії [2].

Таким чином, в Україні триває міждержавний збройний конфлікт неоколоніального типу, який інспірований Російською Федерацією і є унікальним у світовій практиці. Припинення цього конфлікту та подолання його наслідків є вкрай важливими завданнями для усього європейського та світового співтовариства, адже збереження незалежності й відновлення територіальної цілісності України є одним із визначальних чинників підтримання стабільності й безпеки у Європі

та всьому світі [4]. Для України, яка вже далеко не перший рік перебуває у стані війни, «назріла необхідність побудови власної “великої стратегії”». Її головними пріоритетами на сьогодні є насамперед відновлення територіальної цілісності та зміцнення реального суверенітету держави у власних кордонах, створення сучасних збройних сил та ефективного механізму забезпечення національної безпеки» [8, с. 556]. Проте, враховуючи цілу низку законів, які були прийняті упродовж 2014–2019 рр. (Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України над тимчасово окупованими територіями в Донецькій та Луганській областях» та ін.), необхідно підкреслити, що дієва стратегія припинення збройного конфлікту в Україні, деокупації та реінтеграції окупованих територій все ще відсутня.

На нашу думку, проблему подолання збройного конфлікту в Україні варто розглядати через призму стратегії «розумної сили», оскільки оптимальне вирішення даної проблеми неможливе без застосування такої стратегії. Відомо, що концепція «м'якої сили» американського науковця Джозефа Ная (молодшого) вперше була опублікована у 1990 р. в його праці «Покликання до лідерства: динамічна природа американської сили» [10]. «М'яка сила», на думку автора, полягає у спроможності досягати бажаних цілей шляхом переконання інших осіб та за допомогою «м'яких» засобів, без застосування сили або примусу. «М'яка сила» – це спонукання інших бажати отримати ті ж самі результати, які хотів би отримати і той, хто впливає на інших, це також здатність вправно залучати інших до співпраці й досягати взаєморозуміння. У наступних своїх публікаціях Дж. Най дав більш повне пояснення «м'якої», «жорсткої» та «розумної» сили. «М'яка» сила визначається ним через спокусу, привабливість, м'яку аргументацію тощо. «Жорстка» сила використовує агресію, насильство, шантаж, погрози, санкції тощо. «Розумна» сила є комплексним поєднанням «м'якої» та «жорсткої» сили. Особливістю «розумної» сили є чітка мета, спрямування всіх ресурсів на отримання ефективного результату, чітка стратегія досягнення мети й досвідчене та компетентне керівництво. Обидві сили є важливими, але викликати симпатію і привабити когось набагато дешевше, ніж змусити щось робити силою [11; 12].

Для того, щоб поєднувати ресурси «жорсткої» і «м'якої» сили, необхідно мати розвинуте контекстуальне мислення. Дж. Най підкреслював, що контекстуальне мислення – це здатність мислити глобально і передбачити тривалу перспективу, це здатність розуміти зміни у навколишньому середовищі та вміння інтуїтивно діагностувати ситуацію, що допомагає з'єднати тактику з цілями і створювати розумні стратегії в різних ситуаціях [11; 12]. Одним із засобів вирішення поставленої у статті проблеми є також використання знань комплексного типу, що поєднують наукові (зокрема, теоретичні, емпіричні, прикладні наукові дослідження) та експертні знання (експертні висновки, доповіді, аналітичні записки, експертиси законопроектів, рекомендації експертних

рад, експертні відгуки тощо) в процесі вивчення специфіки управління конфліктами та практик припинення збройних конфліктів.

На сьогодні «не існує жодних передумов до того, щоб режим Путіна добровільно відмовився від агресивності у зовнішній політиці, спроб дестабілізації євроатлантичної спільноти і посилення тиску на країни пострадянського простору» [9, с. 403]. Це спонукає і світову спільноту, і нашу державу віддавати перевагу політико-дипломатичним шляхам припинення збройного конфлікту в Україні, одночасно посилюючи міжнародні економічні санкції проти Російської Федерації. Водночас це не виключає і силовий шлях врегулювання міжнародного збройного конфлікту на теренах нашої держави.

Керівництво України має якнайшвидше зрозуміти, що особливістю сучасного періоду розвитку нашої держави є його пострадянський, посттоталітарний, посткомуністичний, постсоціалістичний і постгеноцидний характер, що найважливішими кроками у соціально-економічній політиці мають бути як зменшення бідності українських громадян, так і деолігархізація, демонополізація та деколонізація України. При цьому важливо посилити гуманітарну складову внутрішньої політики України, розробити й впровадити цілісну систему соціальних і гуманітарних технологій для формування й підтримки почуття колективної самоповаги громадян України до себе, для підвищення рівня патріотизму й розвитку української колективної ідентичності, які є важливою базою і для консолідації суспільства, і для подолання регіональної сегментації та дезінтеграції України. Необхідно законодавчо врегулювати процес використання правлячими партіями і фінансово-політичними групами потужного ресурсу ЗМІ, убезпечивши громадян України від деструктивного впливу тих ЗМІ, які транслюють антиукраїнські, проімперські, рваншистські, асоціальні й аморальні уявлення, ідеї, думки, поширюють українофобські настрої, нагнітають страх, тривожність, апатію тощо.

Вкрай важливим є формування українознавчої компетентності громадян України як своєрідної «вакцини» від «Русского мира» і ключового чинника подолання наслідків інформаційно-психологічної війни та російської збройної агресії. Також постає питання обов'язкового формування українознавчої компетентності у представників української політичної еліти, управлінського апарату, депутатського корпусу, керівників українських ЗМІ, журналістів тощо. Підвищення українознавчої компетентності цих осіб дозволить подолати ті негативні процеси, які заважають цивілізаційному поступу України (незавершеність українського державо- та націєтворення; відсутність справжньої національної еліти; повільне формування громадянського суспільства і правової держави, української політичної нації та модерної української ідентичності) [5].

Українська влада мусить враховувати «закон незворотних змін» і бути готовою до врегулювання міжнародного збройного конфлікту на теренах України в результаті сприятливого збігу обставин, коли може відкритися «вікно можливостей» для якісної і відносно швидкої деокупації та реінтеграції Криму й Донбасу (основними ознака-

ми такого «вікна можливостей» є економічне виснаження РФ через поглиблення економічного дисбалансу та посилення міжнародних санкцій; участь РФ у тривалих збройних конфліктах у інших «гарячих точках» світу; інтенсифікація внутрішніх конфліктів у РФ; активізація соціальних протестів і міжетнічного напруження; суттєве скорочення військового бюджету РФ; ослаблення авторитарного режиму В. Путіна тощо). Застосування стратегії «розумної сили» буде сприяти нівеляції імперської потуги Росії, її фінансовій виснаженості та поступовому припиненню збройного конфлікту на території України.

Варто розробити цілий комплекс контрпропагандистських заходів, популяризуючи українську історію та культуру, базові цінності українського народу, поліпшуючи імідж та репутацію України на міжнародній арені тощо. Питання відновлення миру в Україні та деокупації українських територій потрібно розглядати в контексті проведення різноманітних культурних державних заходів, зокрема мистецьких. Протистояти російській пропаганді, втіленій у мистецтві, можна лише створюючи власне українське мистецтво. Доцільно реалізовувати культурно-мистецькі програми, спрямовані на поширення в українському суспільстві достовірних історичних знань про діяльність визначних людей України. Для зняття почуття відчуженості в суспільстві, викликаного багатетнічністю нашої країни, потрібно висвітлювати внесок національних меншин та етнічних груп у розвиток української держави. У творах мистецтва, культурно-мистецьких програмах і проєктах необхідно закладати ідеї національної єдності та патріотизму [1].

Стратегія «розумної сили» дозволяє використовувати економічні ресурси як у контексті

«жорсткої сили» (коли вони відіграють важливу роль для тиску на опонентів (або ворогів)), так і у контексті «м'якої» сили (коли пропонуються економічні дотації, підвищення рівня доходів населення, коли стимулюється бажання мешканців окупованих територій мати такий же рівень добробуту, як у інших співгромадян). Діяльність щодо забезпечення цілісності України повинна мати комплексний, науково обґрунтований характер, українська влада мусить бути гнучкою в умовах постійних змін, точно оцінювати напрямки докладання сил і використання ресурсів, а також передбачати можливі кроки у відповідь на використану стратегію. Саме в оптимальному балансі «жорсткої» та «м'якої» сили й полягає шлях до перемоги.

Висновки. Отже, необхідно мобілізувати соціальні, економічні, політичні, правові, ідеологічні, воєнні та культуральні можливості держави й суспільства заради відновлення суверенітету і територіальної цілісності України, а також для мінімізації загрози великомасштабної збройної агресії Російської Федерації проти України. У відповідь на збройну агресію Росії, Україна повинна застосовувати стратегію «розумної сили», щоб ефективно протистояти тиску колишнього імперського центру і зберегти свою незалежність, за допомогою поєднання наявних «жорстких» і «м'яких» ресурсів. Стратегія «розумної сили» дозволить проводити оптимальну внутрішню та зовнішню політику з опорою на національні інтереси України. Зміцнення обороноздатності України та збільшення бойової потуги її збройних сил необхідно комбінувати з політико-дипломатичними та гуманітарними зусиллями.

Список літератури:

1. Авер'янова Н. Мистецтво як засіб пропаганди та контрпропаганди в умовах російської агресії. *Українознавчий альманах*. 2018. Випуск 23. С. 108–113.
2. Авер'янова Н.М. Гібридна війна: російсько-українське протистояння. *Молодий вчений*. 2017. №3(43). С. 30–34.
3. Авер'янова Н.М., Воропаєва Т.С. Міждержавний збройний конфлікт на теренах України: неоколоніальний вимір. *Гілея: науковий вісник*. 2019. Вип. 145 (№ 6). Ч. 2. С. 7–11.
4. Авер'янова Н.М., Воропаєва Т.С. Росія – Україна: міждержавний збройний конфлікт неоколоніального типу. *Молодий вчений*. 2019. № 6(70). С. 264–267.
5. Воропаєва Т. Українознавча компетентність як ключовий чинник подолання наслідків інформаційної війни. *«Дні науки філософського факультету – 2018»*. Міжн. наук. конф. (26-27 квітня 2018). *Матеріали доповідей та виступів*. Київ : ВПЦ «Київський університет», 2018. Ч. 3. С. 175–178.
6. Воропаєва Т.С. Конфліктизаційні та деконфліктизаційні процеси в Україні: соціально-філософські аспекти. *Научний взгляд в будуще*. 2018. Вип. 10. Т. 2. С. 49–56.
7. Малышев Д.В. Украина в системе современных международных отношений: последствия «постмайданной» политики. *Постсоветское пространство: роль внешнего фактора. Сборник статей*. Москва : ИМЭМО РАН, 2018. С. 26–41.
8. Парахонський Б.О., Яворська Г.М. Онтологія війни і миру: безпека, стратегія, смисл : монографія. Київ : НІСД, 2019. 560 с.
9. Режим Путіна: перезавантаження – 2018 / М.М. Розумний (заг. ред.). Київ : НІСД, 2018. 480 с.
10. Nye J.S. Bound to Lead: The Changing Nature of American Power. New York : Basic Books, 1990.
11. Nye J.S. Soft Power. The Means to Success in World Politics. New York : Public Affairs, 2004.
12. Nye J.S. The Paradox of American Power: Why the World's Only Superpower Can't Go it Alone. New York : Oxford University Press, 2002.

References:

1. Averianova N. (2018). Mystecztvo yak zasib propagandy ta kontrpropagandy v umovax rosijskoyi agresiyi [Art as a tool of propaganda and counter-propaganda under Russian aggression]. *Ukrayinoznavchyy almanax*, no 23, pp. 108–113.
2. Averianova N.M. (2017). Gibrydna vijna: rosijsko-ukrayinske protystoyannya (Hybrid warfare: Russian-Ukrainian confrontation). *Molodyj vchenyj*, no 3(43), pp. 30–34.
3. Averianova N.M., Voropaeva T.S. (2019). Mizhderzhavnyj zbrojnyj konflikt na terenax Ukrayiny: neokolonialnyj vymir [Inter-state armed conflict on the territory of Ukraine: the neo-colonial dimension]. *Gileya: naukovyj visnyk*, vyp. 145 (no 6), ch. 2, pp. 7–11.

4. Averianova N.M., Voropaeva T.S. (2019). Rossiya – Ukrainina: mizhderzhavnyj zbrojnyj konflikt neokolonialnogo typu [Russia – Ukraine: an interstate armed conflict of the neocolonial type]. *Molodyj vchenyj*, no 6(70), pp. 264–267.
5. Voropaeva T. (2018). Ukrainoznavcha kompetentnist yak klyuchovyj chynnyk podolannya naslidkiv informacijnoyi vijny [Ukrainian competence as a key factor in overcoming the aftermath of the information warfare]. *«Dni nauky filosofskogo fakultetu – 2018»*. *Mizhn. nauk. konf. (26-27 kvitnya 2018)*. *Materialy dopovidej ta vystupiv*. Kyiv : VPCz «Kyyivskij universytet», ch. 3, pp. 175–178. (in Ukrainian)
6. Voropayeva T.S. (2018). Konfliktyzatsiyni ta dekonfliktyzatsiyni protsesy v Ukraini: sotsialno-filosofski aspekty [Conflictization and deconflictization processes in Ukraine: socio-philosophical aspects]. *Nauchnyy vzglyad v budushchee*, vyp. 10, t. 2, pp. 49–56.
7. Malyshev D.V. (2018). Ukraina v sisteme sovremennyh mezhdunarodnyh otnoshenij: posledstviya «postmajdannojo» politiki [Ukraine in the system of modern international relations: the consequences of post-Maidan policy]. *Postsovetskoe prostranstvo: rol vneshnego faktora. Sbornik statej*. Moscow : IMEMO RAN, pp. 26–41. (in Russian)
8. Paraxonskyj B.O., Yavorska G.M. (2019). Ontologiya vijny i myru: bezpeka, strategiya, smysl : monografiya [Ontology of warfare and peace: security, strategy, meaning : monograph]. Kyiv : NISD. (in Ukrainian)
9. Rezhym Putina: perezavantazhennya – 2018 [Putin Mode: Reboot – 2018]. M.M. Rozumnyj (zag. red.) (2019). Keiv : NISD. (in Ukrainian)
10. Nye J.S. (1990). Bound to Lead: The Changing Nature of American Power. New York : Basic Books.
11. Nye J.S. (2004). Soft Power. The Means to Success in World Politics. New York : Public Affairs.
12. Nye J.S. (2002). The Paradox of American Power: Why the World's Only Superpower Can't Go it Alone. New York : Oxford University Press.